

ROLNIK

Nr. 9

DODATEK POŚWIĘCONY SPRAWOM ROLNICZYM ORGAN T.R.P.

Rok IV

W celu usunięcia z ksiąg bierczych drobnych zaległości podatkowych, pochodzących z przed lat kilku, a więc w przeważnej mierze już nieściągalnych, zarządzam na podstawie art. 1 ustawy z dnia 10 3. 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. z r. 1935 nr. 50 poz. 536) co następuje:

I.

1) Umarza się z urzędu zaległości w podatkach:

- 1). gruntowym
- 2). od nieruchomości
- 3). przemysłowym, pobieranym w formie świadectw.
- 4). przemysłowym od obrotu
- 5). dochodowym z Dz. I
- 6). majątkowym
- 7). od lokali
- 8). od placów budowlanych,

pochodzące z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie (z terminem płatności nie późniejszym niż 31 12 1935 r.), a figurujące w księgach bierczych w dniu 31 3 1936 r. o ile ogólna suma tych zaległości w każdym z wymienionych podatków u poszczególnego płatnika nie przekracza kwoty 400 zł. (w podatku dochodowym i od nieruchomości, łącznie z dodatkiem kryzysowym), nie licząc dodatków na rzecz związków samorządowych i szkół oraz 15% dodatku, pobieranego na mocy ustawy z dnia 26 3 1935 r. (Dz. U. R. P. nr. 22 poz. 12f), przyczem w kwestji dodatków jest miarodajny stan prawny z grudnia 1935 r. Dodatek przemysłowy, pobierany w formie świadectw, i podatek przemysłowy od obrotu traktuje się w tym wypadku jako oddzielne podatki.

2). Umorzenie zaległości podatkowych, przewidzianych w ust. 1), powoduje umorzenie przypadających od tych zaległości dodatków państwowych i samorządowych, odsetek oraz kosztów egzekucyjnych.

II.

1). Umorzenie w myśl cz. I niniejszego okólnika podlegają zaległości bez względu na to, czy pochodzą z wymiarów prawomocnych, czy są odroczone lub rozłożone na raty, chociażby celem ich ściągnięcia dokonano zajęcia ruchomości i wierzytelności lub praw majątkowych albo też nawet zabezpieczono je hipotecznie lub w inny sposób.

2). Nie podlegają jednak umorzeniu na podstawie niniejszego okólnika zaległości:

- a). zgłoszone do masy konkursowej wskutek upadłości, jeżeli postępowanie upadłościowe nie zostało jeszcze ukończono,
- b). znajdujące pokrycie w sumach złożonych do despozytu sądowego w wyniku zgłoszenia tych zaległości do egzekucji sądowej,
- c). znajdujące pokrycie w sumach, które zostały scedowane na pokrycie zaległości w trybie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 18 7 1931 r. L. D. V. 13199/131 i następnych (zbiór okólników z r. 1933, str. 425-429) lub też w trybie postanowień § 2 art. 105 ordynacji podatkowej,
- d). znajdujących pokrycie w sumach nadpłat, wyprowadzonych na kontach płatników na d. 31 3 1936 r. z tytułu innych należności podatkowych,

e). korzystające z ulg na podstawie rozp. Ministra Skarbu z dnia 15 4 1935 r. (Dz. U. R. nr. 29 poz. 225) jeżeli kwota tych zaległości obliczona w sposób wskazany w cz. I ust. 1, przekraczała przed zastosowaniem ulg z tego rozporządzenia 400 złotych.

III.

1). Z dniem 1 marca 1936 r. urzędy skarbowe zaniechają prowadzenia egzekucji w stosunku do tych zaległości, wymienionych w cz. I ust. 1, niniejszego okólnika, które jako nieprzekraczające już w tym dniu kwoty 400 zł. będą podlegały umorzeniu. Tytuły wykonawcze, odnoszące się do tych zaległości, działy egzekucyjne urzędów skarbowych wycofają ze zbiorów tytułów w poszczególnych grupach i podgrupach i złożą je osobno, ażeby następnie, po odpisaniu zaległości w księgach bierczych, złożyć te tytuły do grupy III. Tak samo należy postępować z tytułami wykonawczymi na te zaległości, które wskutek obniżenia się ich po dniu 1 marca 1936 r. do kwoty 400 zł. będą podlegały umorzeniu.

2). Jeżeli jednym tytułem wykonawczym objęte są zaległości, podlegające umorzeniu na podstawie niniejszego okólnika, oraz zaległości nieobjęte tym okólnikiem, należy w odniesieniu do zaległości pierwszego rodzaju zaznaczyć tę okoliczność w tytule i kontynuować egzekucję tylko w stosunku do pozostałych zaległości. W tych wypadkach należność z tytułu niepobraných jeszcze kosztów egzekucyjnych należy obliczać, przyjmując za podstawę kwotę zaległości, podlegających egzekucji.

IV.

W stosunku do zaległości w podatkach, wymienionych w cz. I ust. 1 niniejszego okólnika, a pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie, jeżeli te zaległości przekraczają w dniu 1. 3. 1936 r. kwotę 400 zł. egzekucje po tym dniu aż do końca marca 1936 r. można prowadzić tylko na kwoty nadwyżek zaległości ponad 400 zł. Z chwilą, gdy zaległość obniży się do kwoty 400 zł. należy postąpić z tytułem wykonawczym w sposób wskazany w cz. III. niniejszego okólnika.

V

1) Wszelkie wpłaty, dokonane po dniu 1. 3. 1936 r. na poczet zaległości w podatkach, wymienionych w cz. I. ust. 1 niniejszego okólnika, a pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie, jeżeli te zaległości, jako nieprzekraczające już w dniu tym kwoty 400 zł. podlegają umorzeniu, winny być wyprowadzone jako nadpłata i zarachowane na poczet innych płatnych należności podatkowych płatnika. Jeżeli zaś chodzi o zaległości, przekraczające kwoty 400 zł. wpłatami po dniu 1. 3. 1936 r. należy pokrywać tylko nadwyżkę zaległości ponad 400 zł. a z resztą wpłat postąpić w sposób wyżej wskazany.

2) Postanowienia ust. 1) stosuje się odpowiednio do świadczeń w naturze, a mianowicie:

a) świadczenia w naturze, wykonane do dnia 1. 3. 1936 r. włącznie choćby zawiadomienia o ich wykonaniu były dostarczone urzędowi skarbowemu po dniu 1. 4. 1936 r. podlegają zaliczeniu zawsze na poczet zaległości z wymiarów za rok 1932 i lata poprzednie. W przypadkach zaś, gdy zaległości te zostały już odpisane na podstawie niniejszego okólnika, należy dokonać umorzenia odpowiednio sprostować w drodze skutecznego przypisu.

b) świadczenia w naturze wykonane po dniu 1. 3. 1936 r. podlegają zaliczeniu na pokrycie nadwyżek zaległości ponad 400 zł. pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie lub też, gdy niema takich zaległości, na poczet innych płatnych należności, nawet pochodzących z wymiarów późniejszych niż za rok 1932 pod tym jednakże warunkiem, by wartość wykonanych świadczeń mieściła się w granicach zaległości podatkowych, pochodzących z wymiarów za rok podatkowy 1932 i lata poprzednie oraz by zgłoszenie wykonania świadczeń w naturze (§ 19 dotyczącej instrukcji) nastąpiło przed dn. 1 marca 1936 r.

VI.

Zaległości polegające umorzeniu w myśl postanowień niniejszego okólnika, odpiszą kasy urzędów skarbowych we właściwych księgach bierczych bieżącego okresu budżetowego, powołując się na niniejszy okólnik. Równocześnie z odpisaniem winny kasy wszystkie odpisane kwoty wciągnąć do specjalnych wykazów, założonych oddzielnie dla poszczególnych podatków. Wykazy te, zatytułowane „Wykaz odpisów dokonanych w podatku..... na podstawie okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 14. 2. 1936 r. L. D. V. 2074/1/36“, należy założyć na drukach wzór M. SK. 806/Rach. po odpowiednim ich dostosowaniu. Wykazy te należy doręczyć kierownikowi działu egzekucyjnego celem sprawdzenia, czy odpisane kwoty nieopadają pod postanowienia cz. II. ust. 2) pp. a-c niniejszego okólnika, poczem kierownik działu rachunkowo - kaso-

wego sprawdzi nazwiska płatników i sumy, uwidocznione w wykazach z odpisami dokonany w księgach bierczych i następnie, po wyprowadzeniu ogólnej sumy i podpisaniu tych wykazów przekaże je działowi wymiarowemu celem wciągnięcia ogólnej sumy odpisów z tytułu umorzenia poszczególnych podatków do właściwych rejestrów przypisów i odpisów. Po ukończeniu akcji umorzeniowej wykazy odpisów mają być przechowane przy tych rejestrach przypisów i odpisów.

VII.

W wypadkach późniejszego ujawnienia, że umorzenie niektórych kwot nastąpiło niezgodnie z postanowieniami niniejszego okólnika należy dokonać umorzenia odpowiednio sprostować ew. w drodze skutecznego przypisu.

Minister Skarbu (—) Kwiatkowski

Spis majątków podlegających w roku bieżącym przymusowemu wykupowi na cele parcelacji rolnej

W WOJ. LWOWSKIM:

w pow. bobreckim, łańcuskim, lwowskim i rzeszowskim: 300 ha z nieruchomości, Stare Sioło, Romanów, Dźwinogród, Podhorodyszczce, Suchodół, Hanasówk, Wypyski, Ciemieryżnice, Tołszczów, Chłobowice, Siedliska, Wołoszczyzna, Wierzawice, Dembno, Hussów, Pogwizdów, Brzoza, Leżajsk, Biedaczów, Brzyska Wola, Jastrzębiec, Sarzyna, Wulka, Łąka, Budy, Czarna, Wydrze, Kraczkowa, Wysoka, Białobrzegi, Strażów, Wola Mała i Łąka I;

w pow. krośnieńskim i rzeszowskim: 300 ha z nieruchomości, Markuszowa Tułkowice, Kożuchów i Pstrągowa;

w pow. lubaczowskim: 200 ha z nieruchomości, Nowesioło i Freifeld;

w pow. mościckim: 145 ha z nieruchomości, Podliski cz. I, II, III i Dąbrowa Podliska.

w pow. mościskim i przemyskim: 500 ha z nieruchomości, Krysowice, Czystko, Radenice, Radochoń, Hussaków, Zakościele, Pakość, Strzeleczyska, Buchowice, Nowosiołki, Chodnowice i Chraplice;

w pow. przemyskim: 200 ha z nieruchomości, Bochorzec, Podbukiwina, Winne, Słonne i Polchowa;

w pow. przeworskim: 200 ha z nieruchomości, Dembów, Jagieła, Gniewczyzna i Gorzyce;

w pow. rzeszowskim: 80 ha z nie-

rucho. Słocina i Wilkowyja, 280 ha z nieruchomości, Biała, Budziwój, Tyszyn, Hermanowa Górna, Hermanowa Dolna, Straszędzie, Drabinianka i Sołomka, 140 ha z nieruchomości, Zgłobień i Wola Zgłobieńska, 100 ha z nieruchomości, Zalesie, Hermanowa, Podjazie Dworskie i Biała i 120 ha z nieruchomości, Załęże;

w pow. sokalskim: 300 ha z nieruchomości, Bobiatyn, 500 ha z nieruchomości, Wojślawice i Mianowice, 250 ha z nieruchomości, Tusków, 450 ha z nieruchomości, Moszków, Siebieczów Piwowszczyzna i Szmitków, Sawczyn, Bojanice i Opulsko i 15 ha z nieruchomości, Witków;

w pow. tarnopolskim 95 ha z nieruchomości, Pniów, Witkowice i Zalesie Pniowskie.

W WOJ. POZNAŃSKIM.

w pow. chodzieskim: 300 ha z nieruchomości, Pietronki;

w pow. gostyńskim, leszczyńskim i śremskim: 550 ha z nieruchomości, Łąka Wielka, Żytowiecko, Pawłowice i ruch. Borek i Skokówko;

w pow. jarocińskim 220 ha z nieruchomości, Golina;

w pow. jarocińskim, średzkim i śremskim. 1.200 ha z nieruchomości, Boguszyn, Chocicza, Utrata, Boguszyn, Nowemiasto, Książek Radoszkowo, Murzynówko, Lubcze, Sulęcín, Bogusławki, Murzynowo Leśne i Murzynówiec Leśny;

w pow. kępińskim i szamotulskim: 300 ha z nieruchomości. Grębanin i Słupia, oraz Rudki;

w pow. kościańskim, międzychodzkiem i szamotulskim: 500 ha z nieruchomości. Kwilez dobra, Kdilez, Kwilez gminna, Kurnatowice, Lutomek, Orzeszkowo, Orzeszkowo gmina, Karmin dobra, Karmin, Kobylniki, Wielonek, Srocko Wielkie, Kluczewo Oporowo, Oporowo gmina, Kluczewo oraz Srocko Wielkie;

w pow. kościańskim i rawickim: 400 ha z nieruchomości. Golejewko, Chojno, Podbiorowo, Sworow, Stwolno, Golejewo, Niedźwiadki, Chojno Nowe, Zielonawieś, Wilkowo Polskie i Cykowo;

w pow. kościańskim i śremskim: 280 ha z nieruchomości. Międzychód i Cichowid;

w pow. nowotomskim: 900 ha z nieruchomości. Piaski, Zrój, Słocin dobra, Lasówka, Czarna Wieś, Słocin i 900 ha z nieruchomości. Posadowo, Pakosław, Lwówka, Konin, Konin dobra, Komorowo, Grońsko, Zgierzynka;

w pow. szubińskim: 430 ha z nieruchomości. Samokłęski oraz Jaruzyn, i 350 ha z nieruchomości. Oleszno;

w pow. wyrzyskim: 500 ha z nieruchomości. Liszkowo dobra i Liszkowo, 500 ha z nieruchomości. Samostrzel, Sadki i Sadkowice oraz 300 ha z nieruchomości. Wyrzadom, Wyrza gmina, Nowy Młyn oraz Białowieża dom.

W WOJEW. POMORSKIEM

w pow. brodnickim: 315 ha z nieruchomości. Szramowo i 115 ha z nieruchomości. Gortatowo;

w powiecie chełmińskim: 200 ha z nieruchomości. Wabecz;

w powiecie chojnickim: 270 ha z nieruchomości. Raclawki i Silno, 155 ha z nieruchomości. Szenfeld, 300 ha z nieruchomości. Żychce, Zielona Chocina i Mała Kępina i 205 ha z nieruchomości. Jezierki i Kaszuba;

w powiecie działdowskim: 444 ha z nieruchomości. Rutkowice i 70 ha z nieruchomości. Wlewsk, Półko, Zalesie;

w powiecie kartuskim: 355 ha z nieruchomości. Kokoszki dobra i Kokoszki, 230 ha z nieruchomości. Małowo, 330 ha z nieruchomości. Pępowo, 250 ha z nieruchomości. Warzenko i Myszewo Małe, 225 ha z nieruchomości. Chośnica;

w pow. kościerskim: 115 ha z nieruchomości. Modrowo i Modrowo Leśna, 185 z nieruchomości. Obozin i 155 ha z nieruchomości. Bączek;

w pow. lubawskim: 50 ha z nieruchomości. Montowo;

w pow. morskim: 275 ha z nieruchomości. Stare Obluże, 200 ha z nieruchomości. Nowe Obluże, 145 ha z nieruchomości. Stefanowo i 125 ha z nieruchomości. Suchy Dwór.

w pow. tezewskim: 350 ha z nieruchomości. Wałwówko i 185 ha z nieruchomości. Przepalkowo;

w pow. starogardzkim: 215 ha z nieruchomości. Miradowo, Biały Bukowiec, Białachowo, Zblewo i 350 ha z nieruchomości. Sucumin;

w pow. świeckim: 300 ha z nieruchomości. Jaszcz;

w pow. sępolińskim: 180 ha z nieruchomości. Stanisławie, 215 ha z nieruchomości. Morzeszczyn, 395 ha z nieruchomości. Lipa Góra i 300 ha z nieruchomości. Łukocin;

w pow. toruńskim: 180 ha z nieruchomości. Bielawy-Kaszczorek;

w pow. toruńskim i wąbrzeskim: 300 ha z nieruchomości. Turzno, Brzeżno i Wielkołąka.

Stosowanie gnoju

Ażeby gnój był zdalny do wywiezienia go w pole, trzeba, aby dłuższy czas fermentował, to znaczy, aby dobrze przegnił i przetworzył się, jednak z zachowaniem swojej słomiastej budowy. Jeżelibyśmy wywieźli w pole gnój jeszcze nie przegniły, zupełnie słomiasty, to nie tylko żeby nie podnosił plonu roślin, ale przeciwnie taki gnój będzie hamował wzrost roślin. Dzieje się to dlatego, że świeża gnijąca słoma zabiera szczupłe zapasy azotu, znajdujące się w glebie, a przez to oglądza rośliny i dopiero po dokładnym przegnięciu oddaje roślinom azot, jednak jest to już zbyt późno.

Trzeba więc pilnować i pamiętać o tem, że kto świeży słomiasty obornik wywozi w pole sam sobie szkodzi. Dlatego też chłop winien się rzadzić, aby miał w gospodarstwie zawsze zapas gnoju, a w pole wywozić taki gnój który jest dobrze przegniły.

No dobrze, pomyśli ktoś, ale co ja zrobię, jeśli nie mogę wiosennego i letniego gnoju w oborze pomieścić. Jest i na to rada: obornik ten można wywieźć w pole na kupy, dokładnie ubić, przywalić grubo ziemią i przechować aż do jesieni. Lepiej tego nie robić i trzymać obornik pod bydłem, ale gdy mus człowieka dopiecze, no to trudno.

Uważajmy jednak, żeby czasem nie wywozić gnoju w czasie silnych mrozów, bo bydło nam się przeziębienie może, a po drugie, że kładąc gnój na zmarzniętą ziemię, narażamy się na wielkie straty składników pokarmowych, które wypłucze z gnoju woda w czasie odwilży.

Nie wolno wywozić gnoju w dniu upalnym w wiatrach suchych. Najlepszy czas na wywózkę gnoju to dni mgliste i drżyste. Przy kładzeniu na wóz baczmy, abyśmy nie brali jednej fury z wierzchu, a drugiej od spodu. Gnój trzeba brać za porządkiem jak idzie aż do dna, gdyż musi on być dobrze wymieszany. Przy rozwożeniu gnoju po polu najlepiejby było, aby można go wprost z wozu rozrzucić i

nawet ludzie wymyślili specjalne (kosztowne co prawda) roztrząsaczki gnoju gnoju wprost z wozu, jeśli jednak tego nie możemy zrobić od razu, to po rozwiezieniu gnoju ani chwili nie należy czekać, tylko natychmiast gnój rozrzucić i zaraz przyorywać.

Widziałem u jednego chłopca w pow. tureckim na polu bardzo lichy owiesek; tylko co parę metrów były bujne ogniska, gdzie słoma aż się powalila, tak poszła w górę. Niejeden pewnie to widział i każdy wie, że dzieje się to skutkiem zostawienia przez dłuższy czas gnoju w kupach, gdyż wtedy zapasy pokarmowe obornika wypłukiwały się, a chłop potem tylko suchą słomę rozrzucił po polu, podczas gdy kopczyśka były przenawożone. Nie mówię już tu o stratach azotu, który został zupełnie zmarnokawny, gdyż uciekł w powietrze zamiast zasilić glebę.

Pamiętajmy więc, że gnój zostawiony na polu w kupkach albo rozrzucony i nieprzyorany natychmiast, to strata przynajmniej z 10 zł. na hektar dziennie, a jeśli jest upał i wiatr suchy to nawet i wiele więcej. Tylko w jednym wypadku można zostawić gnój rozrzucony na polu bez dużych strat, a to jeśli mamy powietrze mgliste, a wilgotne.

Jeśli idzie o to, ile gnoju należy wywozić na hektar, to dosyć trudno powiedzieć. Jednak nie wywoźmy na pola więcej niż 300 q. na 1 ha., co mniej więcej wypadnie 25 dobrych wozów parokonnnych na 1 ha. Jednak lepiej radziłbym gnoić mniej, a częściej, bo wtedy lepiej gnój zostaje wykorzystany. Starajmy się, aby każde pole co trzeci rok gnój dostało.

Przy przyorywaniu obornika baczmy na to, aby nie był on zbyt głęboko przyorany, szczególnie na glebach mocnych. Głębokie przyoranie utrudni dostęp powietrza i gnój zamiast gnić będzie butwiał. Głębokie przyoranie gnoju jest szkodliwe szczególnie przy zbożach i burakach.

Starajmy się zawsze, aby gnój w naszej gospodarce przyszedł pod oko-

powe, które najlepiej go oplacają rolnikowi, a także pozwolą na wyniszczenie chwastów, które z gnojem wywozimy w pole. Po przyoraniu obornika nie należy od razu siać roślin i tak trzeba poczekać, aż gnój w glebie doskonale przegnije, a tem prędzej to nastąpi, im gleba jest przewietniejsza, cieplejsza i ma dostateczną ilość wilgoci.

Pamiętajmy, o czym już wcześniej pisałem, że gnój świeży gnijący oglądza rośliny, gdyż gromadzi azot gleby

i dopiero po pewnym czasie oddaje go roślinom.

Naglebach lekkich i przewietwnych mięrzy przyoraniem a siewem należy czekać 3-5 tygodni, a na glebach ciężkich zwięzłych, nawet kilka miesięcy.

Z tego następujący wniosek, że przy okopowych gleby ciężkie trzeba nawozić jesienią, a na gruntach lekkich dać gnój późną jesienią, bo zaoszczędzimy sobie wiosennej orki, a przez to samo i strat wilgoci.

A. Grzesiak

Kapusta pastewna

Jedną z najbardziej rozpowszechnionych, a jednak bardzo wartościowych roślin pastewnych jest kapusta pastewna. Szczególnie wydaje mi się być ona ważną dla gospodarstw, które nie uprawiają buraków cukrowych, gdyż można przez całą jesień do późnej zimy (wtedy, kiedy gospodarstwa uprawiające buraki cukrowe mają liście z buraków cukrowych) odrywać jej liście, a nawet całe lodygi, które są chętnie jadane przez wszystkie zwierzęta gospodarskie, a zwłaszcza przez bydło.

Kapusta pastewna ma podobne wymagania glebowe i klimatyczne, do zwykłej kapusty, a więc udaje się najlepiej w okolicach o wilgotnym klimacie, na glebach głębokich, próchnicznych, dobrze wynawożonych oraz dobrze zatrzymujących wilgoć. Na glebach lżejszych, a więc suchszych oraz w okolicach o małych opadach i suchych latach — często przepada.

Kapustę pastewną sieje się lub flancuje. Taniej oczywiście wypada uprawa kapusty pastewnej rozmnożonej z flanców. W tym ostatnim wypadku na 1 hektar wystarczająca ilość rozsady otrzymuje się z 1 kg. nasienia, podczas gdy siejąc na plon główny potrzebujemy nasienia na tę samą powierzchnię około 5 kg.

Kapusta pastewna (podobnie jak kapusta zwykła) wymaga dużego nawożenia obornikiem, przyoraniem najlepiej na jesieni.

W okolicach o dużych opadach możemy flancować kapustę pastewną po mieszance żyta i wyki ozimej, po rzepaku, spasionym na zielono, po wczesnych ziemiakach. W okolicach suchszych jednak (np. Wielkopolska) siano i flancowana po wyżej wymienionych roślinach udaje się tylko w wyjątkowych wypadkach.

Flancujemy kapustę pastewną około połowy maja. Rozsadnik winien

być żyznym kawałkiem ziemi, na którym wysiewamy kapustę w końcu marca. W czasie wzrostu często polewamy wodą. Rozsarzamy w rzędy 60X60 cm. lub jeszcze serzej.

Użytkować można już kapustę pastewną od sierpnia. Obrywa się wtedy liście kapusty pastewnej, które rozpoczynają żółknąć. Główny sprzęt przypada jednak dopiero na listopad, grudzień a nawet styczeń. Na mrozy kapusta pastewna nie jest wrażliwa; ta jej właściwość pozwala skarmiać kapustę pastewną wprost z pola, przez co zaoszczędzamy sobie roboty kopcowania.

Kapusta ulega łatwo zepsuciu, a skarmiana w takim stanie powoduje kolki i wzdęcia oraz wpływa ujemnie na smak mleka. Ponieważ, jak już wyżej wspomniałem, skarmiamy kapustę pastewną przważnie w zimie, należy zważać, by przed skarmianiem dobrze odtajała. Można ją skarmiać w całości lub posieczkowaną, zmieszaną z sieczką. Zielonki tej można krowom mlecznym dawać do 45 kg., opasom do 50 kg. koniom, świniom owcom w małych ilościach.

Kapusta pastewna może stać na polu jeszcze w styczniu. Mróz jej nie szkodzi, a nawet często bydło je chętnie lodygi kapusty po przemarznięciu jej na polu. Można bowiem zauważyć, że kapustę, która przemarzła, bydło wyjada doszczętnie, natomiast z nieprzemarzniętej na polu kapusty często bydło grubsze lodygi pozostawia.

Jak widać z powyższych kilku uwag, kapusta pastewna wymaga baczniejszej uwagi, jako roślina na paszę. Dostarcza paszy i to paszy zielonej, a więc zdrowej dla zwierząt w okresie kiedy już normalnie pasie się zwierzęta paszami suchymi i treściwymi, które są droższe i mniej zdrowe.

Br. Pawłowski

KALENDARZ GOSPODARCZY

Tu już wiosna rozkwita na dobre i chociaż to — powiadają — kwiecień plecień, ale przecież przeplata już i kwiatami, nietylko zimnem i chłodem. Zatem pora, gospodarzu, zakasać rękawy i do roboty w pole! W domu niech baba gospodarzy, niech dogląda obejścia i przychówku w oborze, w chlewie i w kurniku, bo młode potrzebują wielkiej opieki i starania. A skoro siły samego człowieka nie starczą do ciężkiej pracy w polu — trzeba pamiętać o naszych wiernych pomocnikach, co ciągną pląg i brony, orzą i oczyszczają rolę, co nas żywi. Konie i woły potrzebują, zwłaszcza teraz, dobrego pożywienia i obroku, bo z wiosną każde bydło nie ma sił zbyt wielkich, szczególnie po ciężkiej zimie. Można także wyganiać na pastwisko, ale ostrożnie i zawsze z pastuchem, trzeba bowiem chronić bydło od wzdęcia; na samej świeżej paszy przestać jednak nie można trzeba przeto odmieniac paszę na przemian: raz na pastwisku świeża, potem w oborze sucha. Owiec nie wyganiać jeszcze na pastwisko. Roboty polnej tyle, że trudno nawet wymienić ją wszystkłą dokładnie w takim krótkim poradniku kalendarzowym.

BYDGOSKA GIELDA ZBOŻOWA

z dnia 28 marca 1936 r.

Żyto	13,58—14,00
Pszenica	19,50—19,75
Jęczmień browarowy	15,50—16,00
Jęczmień jednolity	15,25—15,50
Jęczmień zbiorowy	14,25—14,50
Owies	15,25—15,75
Mąka żytnia wyciąg. 0-30%	20,50—21,00
Mąka żytnia gat. 0-45 proc.	20,25—20,50
Mąka żytnia gat. I 0-55 proc.	19,00—19,50
Mąka żytnia gat. II 45-55 proc.	16,00—16,50
Mąka żytnia razowa 0-90 proc.	14,00—14,50
Mąka pszenna IA 0-20 proc.	31,75—33,75
Mąka pszenna gat. IB 0-45 proc.	30,75—31,75
Mąka pszenna gat. IC 0-55 proc.	29,25—30,25
Mąka pszenna gat. ID 0-60 proc.	28,50—29,50
Mąka pszenna gat. IE 0-65 proc.	27,50—28,50
Mąka pszenna gat. IID 45,65%	23,25—24,25
Otręby żytnie	10,50—11,00
Otręby pszenne mialkie	11,75—12,25
Otręby pszenne średnie	11,75—12,25
Otręby pszenne grube	12,50—13,00
Otręby jęczmienne	10,25—11,00
Rzepak zimowy	38,00—40,00
Mak niebieski	59,00—63,00
Gorczyza	34,00—37,00
Siemię lniane	35,00—37,00
Groch polny	21,00—23,00
Groch Wiktorja	24,00—28,00
Groch Folgera	19,00—21,00
Ziemiaki jadalne pomorskie	4,00—4,50
Ziemiaki jadalne nadnoteckie	4,00—4,50